

«Εάν περιπατώ μεν εν τω φωτί καθώ ς αυτός είναι εν τω φωτί, έχομεν κοινωνίαν μετ' αλλήλων, και το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας» (Α' Ιωάννου, α':7).

Ο γραφικός ορισμός της «κοινωνίας μετ' αλλήλων» είναι η επικοινωνία, η συναναστροφή και γενικά κάθε ενέργεια που φανερώνει την αδελφικότητα μεταξύ των αναγεννημένων χριστιανών που ανήκουν σε μία επιμέρους εκκλησία του Ιησού Χριστού. Συνεπώς ο σκοπός της «κοινωνίας μετ' αλλήλων» είναι πνευματικός, δηλαδή αποσκοπεί στην πνευματική οικοδομή αλλήλων. Άλλωστε από την δημιουργία του κόσμου και του ανθρώπου, ο Τριαδικός Θεός αφού κατασκεύασε αρχικά τον Αδάμ μόνο του, στη συνέχεια αποφάσισε να του χαρίσει βοηθό όμοιο με αυτόν, γιατί είπε ότι δεν είναι καλό ο άνθρωπος να είναι μόνος και αφού τον κοίμισε κατασκεύασε από την πλευρά του την Εύα, την οποία έφερε στον Αδάμ, θεσπίζοντας τον γάμο σύμφωνα με το γραμμένο: 'Διά τούτο θέλει αφήσει ο άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα αυτού, και θέλει προσκολληθή εις την γυναίκα αυτού• και θέλουσιν είσθαι οι δύο εις σάρκα μίαν' (Γένεσις,β':24).

Εύκολα λοιπόν συμπεραίνουμε ότι είναι απαραίτητο να συνυπάρχει ο άνθρωπος με τον συνάνθρωπο του, σε μία κοινωνία αλληλοβοήθειας. Όμως όπως κύριο πρόσωπο με το οποίο είχαν κοινωνία ο Αδάμ και η Εύα, ήταν ο Τριαδικός Θεός χωρίς του οποίου δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν, έτσι και στη «κοινωνία μετ' αλλήλων» μεταξύ των αναγεννημένων χριστιανών, δηλαδή των παιδιών του Θεού, για να γίνει πνευματικά εποικοδομητική είναι απαραίτητο να υπάρχει η παρουσία του Κυρίου.

Η «κοινωνία μετ' αλλήλων», σύμφωνα με το εισαγωγικό εδάφιο, αποτελεί συνέπεια της πορείας μας στον φωτεινό δρόμο του Κυρίου. Επιπλέον αυτό το εδάφιο μας πληροφορεί ότι κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις, δηλαδή της πορείας μας στο φως του Κυρίου μαζί με την συνεπακόλουθη «κοινωνία μετ' αλλήλων», το αίμα του Ιησού Χριστού μπορεί να μας καθαρίσει από κάθε αμαρτία. Αυτό πιστεύουμε συμβαίνει διότι εφόσον η ζωή μας είναι σύμφωνη τον γραμμένο λόγο του Θεού, η ειλικρινής κοινωνία με τα πνευματικά αναγεννημένα αδέρφια μας, αποδεικνύει ότι υποφέρουμε και συγχωρούμε τυχόν αδυναμίες, λάθη και απερίσκεπτες αμαρτίες εκ μέρους τους σε βάρος

μας, γεγονός που όπως κατ' επανάληψη μας αναφέρει ο ίδιος ο Κύριος, αποτελεί προϋπόθεση για τη συγχώρηση των δικών μας αμαρτιών (Ματθαίος, ς':14, Μάρκος, ια':25.26, Λουκάς, ς':37 κ.α.). Δηλαδή, ακόμα και σε αμαρτία να έχουμε πέσει, αλλά επιθυμούμε την κοινωνία με αδέρφια και όχι να είμαστε αποκομμένοι, εκεί στην παρέα έρχεται η παρουσία του Κυρίου Ιησού, σύμφωνα με την υπόσχεσή Του 'Διότι όπου είναι δύο ή τρεις συνηγμένοι εις το όνομά μου, εκεί είμαι εγώ εν τω μέσω αυτών'

(Ματθαίος, ιη':20) και εφαρμόζοντας το επίσης γραμμένο, 'Εξομολογείσθε εις αλλήλους τα πταίσματά σας και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, διά να ιατρευθήτε· πολύ ισχύει η δέησις του δικαίου ενθέρμως γενομένη'

(Ιακώβου, ε':16) επέρχεται ο καθαρισμός μας από κάθε αμαρτία. Βέβαια επειδή η αμαρτία έρχεται εξαιτίας κάποιας κακής επιθυμίας στην οποία ενδώσαμε, είναι αναγκαίο να μετανοούμε ειλικρινά, ώστε να αφαιρεί ο Κύριος αυτήν την επιθυμία που είναι αντίθετη με το θέλημά Του. Αν η αμαρτία μας έχει να κάνει με λάθος συμπεριφορά μας σε κάποιον αδελφό, θα πρέπει να του εκφράζουμε την μετάνοιά μας ζητώντας να μας συγχωρέσει, αποκαθιστώντας έτσι την ενότητα του Πνεύματος μεταξύ μας, που προσωρινά διατάραξε η συμπεριφορά μας (Λουκάς, ιζ':3,4).

Η κοινωνία μετ' αλλήλων αποτελούσε ένα από τα σταθερά πνευματικά πόδια της πρώτης εκκλησίας. Διαβάζουμε σχετικά, 'Και ενέμενον εν τη διδαχή των αποστόλων, και εν τη κοινωνία, και εν τη κλάσει του άρτου και εν ταις προσευχαίς'

(Πράξεις, β':42). Οι πρώτοι μαθητές ήθελαν πολύ να είναι με τα πνευματικά αδέρφια τους, δηλαδή με τους ανθρώπους που έχουν 'γεννηθεί άνωθεν' από τον Πατέρα Θεό και έχει αλλάξει η ζωή τους. Αυτό διότι γνώριζαν ότι η παρουσία του Κυρίου υπάρχει, εκεί που υπάρχουν τα παιδιά Του. Άλλωστε ακόμα και στην προ Χριστού περίοδο, στο καθεστώς δηλαδή της Παλαιάς Διαθήκης, στο βιβλίο των Ψαλμών, ο βασιλιάς και προφήτης Δαβίδ αναφέρει:

'Ιδού, τι καλόν και τι τερπνόν, να συγκατοικώσιν εν ομονοία αδελφοί...διότι εκεί διώρισεν ο Κύριος την ευλογίαν, ζωήν έως του αιώνος'

(Ψαλμός ρλγ':1,3). Είναι συνεπώς απαραίτητο για την προσωπική πνευματική μας οικοδομή να είμαστε εκεί που βρίσκουμε τα πνευματικά αδέρφια μας, γι' αυτό όσο πιο κοντά βρισκόμαστε στον Ουράνιο Πατέρα μας, τόσο περισσότερο επιθυμούμε να είμαστε με τα

παιδιά Του.

Μέσα από την κοινωνία μετ' αλλήλων καλλιεργείται η ενότητα, πλησιάζουμε ο ένας με τον άλλον και φροντίζουμε να είμαστε πιο κοντά στις ανάγκες των αδελφών μας. Σε μια συζήτηση σε κοινωνία μετ' αλλήλων γύρω από τα πράγματα του Θεού, από έναν συνομιλητή που ομολογεί κάποια έκβαση που ο Κύριος έκανε σε κάποιο πρόβλημα που αντιμετώπισε, μπορεί ο Κύριος να μιλήσει μέσω αυτού και να δώ σει μια υπόσχεση ή λύση σε κάποιον άλλον που περνάει ένα παρόμοιο πρόβλημα. Ο Κύριος δεν περιορίζεται με ποιόν θα μας μιλήσει αρκεί από την πλευρά μας να έχουμε προσεκτικά αυτιά, ώ στε να εννοούμε την φωνή του Κυρίου, χωρίς να υποτιμάμε κανέναν, αλλά αντίθετα να εφαρμόζουμε τις γραμμένες δια του Αγίου Πνεύματος, μέσω του αποστόλου Παύλου οδηγίες, 'μη πράττοντες μηδέν εξ αντιζηλίας ή κενοδοξίας, αλλ' εν ταπεινοφροσύνη θεωρούντες αλλήλους υπερέχοντας εαυτῶ ν. Μη αποβλέπετε έκαστος τα εαυτού, αλλ' έκαστος και τα των άλλων'

(Φιλιππησίους, β' :3,4). Είναι φυσικό ο Πατέρας Θεός να ευλογεί▯ περισσότερο τα παιδιά Του που σέβονται τον γραμμένο λόγο Του και επιδιῶ κουν με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος να τον εκτελούν.

Ακόμα και ο Θεός είναι κοινωνία τριῶ ν προσώ πων, του Πατέρα, του Υιού (Λόγου) και του Άγιου Πνεύματος και αυτοί οι τρεις είναι ένα (Α' Ιωάννου,ε' :7). Ως Τριαδικός Θεός έχει ένα βασικό χαρακτηριστικό, ότι και οι τρεις είναι ένα. Γι' αυτό ο Κύριος, λίγο πριν να πάθει, προσευχόμενος για τους μαθητές Του, μεταξύ των άλλων είπε, '...και υπέρ αυτῶ ν εγῶ αγιάζω εμαυτόν, διά να ήναι και αυτοί ηγιασμένοι εν τη αληθεία. Και δεν παρακαλῶ μόνον περί τούτων, αλλά και περί των πιστευσόντων εις εμέ διά του λόγου αυτῶ ν• διά να ήναι πάντες εν, καθῶ ς συ, Πάτερ, είσαι εν εμοί και εγῶ εν σοι, να ήναι και αυτοί εν ημίν εν, διά να πιστεύση ο κόσμος ότι συ με απέστειλας' (Ιωάννης, ιζ' :19-21).

Συνοψίζοντας λέμε ότι καλό είναι να▯ μεριμνούμε να είμαστε ενωμένοι με τα εν Χριστῶ ▯ αδέλφια της επί μέρους▯ εκκλησίας που ο Κύριος μας πρόσθεσε, ώ στε όλοι μαζί▯ να αντιμετωπίζουμε τα προβλήματα. Η εκκλησία του Κυρίου χαρακτηρίζεται σαν 'ο στύλος και το εδραίωμα της αληθείας'(Τίτον,γ' :15), όπως και 'σῶ μα ή νύφη Χριστού'. Γι' αυτό με σκοπό την▯ τελειοποίηση και οικοδομή των αγίων μελῶ ν του σῶ ματός Του, ο ίδιος ο Κύριος θέτει, αποστόλους προφήτες, ευαγγελιστές, ποιμένες και διδασκάλους (Εφεσίους, δ' :11-16). Ας μη αποχωρίζουμε τους εαυτούς μας από την εκκλησία που

μας έχει προσθέσει ο Θεός, ούτε να υποτιμάμε τους εργάτες που ο Κύριος έχει θέσει, εφόσον βέβαια αυτοί εξακολουθούν να διοικούνται από του Αγίου Πνεύματος, γιατί μέσω αυτών και της κοινωνίας μετ' αλλήλων, θα απαντήσει ο Θεός στα δικά μας προβλήματα και θα μας δώσει ειρηνικές λύσεις. Δεν υπάρχει για τον Θεό πρόβλημα άλυτο, αλλά μέσα από το πρόβλημα ενεργείται το τέλειο σχέδιο Του, προς την οικοδομή, την ευλογία και την ελευθερία μας. Να μείνουμε σταθεροί στην κοινωνία μετ' αλλήλων, δηλαδή με τα εν Χριστώ αδέρφια μας, γιατί εκεί έρχεται ο Κύριος και δίνει τις ευλογίες Του. Αμήν!